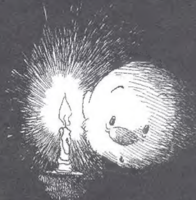
BOUTERBODE

Nr. 29 ~ een uitgave van het Paulus Archief ~ december 2006

NOG ÉÉN KEER DE TUNE

Bij het overlijden van Jean Dulieu

We zijn nog steeds van slag, na het overlijden van Jean Dulieu op 29 november j.l. Het was een zware tijding, die we moeilijk kunnen verwerken. De dagen na zijn dood was er veelvuldig contact met de familie, maar ook met belangstellenden en met de pers. Tal van kranten en omroepen brachten het nieuws naar buiten, de een wat uitvoeriger dan de ander. Ook werden we bedolven onder e-mails met condoleances, tot in het gastenboek op de site van het Paulus Archief.

De bijeenkomst werd besloten met de openingsmelodie van de Paulus-radiohoorspelen, *Dance of an Ostracised Imp* van Frederic Curzon. Tot op de dag van vandaag staat deze muziek immers symbool voor het complete werk van Jean Dulieu. Je mag het geen hersenspoelen noemen, maar bij het horen van Curzons klanken denkt een hele generatie toch automatisch aan een kleine boskabouter met een hoog stemmetje die wel weet hoeveel rottigheid er in de wereld is, maar die desondanks telkens weer van het goede in de mens uitgaat. Paulus is er immers van overtuigd dat het gezonde verstand zal zegevieren.

Bij NOS-teletekst verscheen op zaterdag 2 december een enkele nieuwspagina. Maar een dag later publiceerde men opeens vijf pagina's over het leven en werk van Jean Dulieu onder het hoofdstuk Litterair. Dat deed de kunstenaar recht!

Gedurende het weekend werd onder hoge druk een extra editie van de Bouterbode geproduceerd, die maandagochtend aan de post werd aangeboden. 's Middags volgde de crematie in de woonplaats van de auteur, Arnhem.
Naast veel familieleden, vrienden en buren was er ook belangstelling van mensen en instanties die het werk van Van Oort een warm hart toedragen.

Tijdens de crematieplechtigheid vulden diverse toespraken elkaar op een prachtige manier aan. Ze besloegen alle facetten van zijn leven, die van vader, vriend en kunstenaar. Tussen de vele bloemstukken rond de kist zagen we er ook een met een lang lint, waarop fotootjes van alle 'hondjes uit het bos' waren bevestigd. Een teken dat Van Oort ondanks zijn teruggetrokken leven ook in zijn directe woonomgeving bekend en geliefd was.

Het was de bedoeling dat aan het einde van de tune nog net even de stem van 'de verteller' te horen zou zijn. Maar in deze laatste, emotionele momenten van de plechtigheid waren er maar weinig mensen die daar nog op letten.
Toen de familie later die week informeerde of hun vader inderdaad nog te horen was geweest, moesten we het antwoord schuldig blijven.

Totdat we geheel onverwacht een mailtje kregen van imand die ook bij de plechtigheid aanwezig was geweest. Hij schreef ons:
"Het afscheid in Arnhem vond ik indrukwekkend. Ik was een van de laatsten die bij de bloemstukken naar de linten met de hondenfoto's stond te kijken – het uitvaartpersoneel werd wat zenuwachtig – en er werd met wat aandrang verzocht naar de koffiekamer te gaan.
Heel apart vond ik dat op dát moment, aan het einde van de muziekband de stem van Jan van Oort klonk en dat hij als Jean Dulieu aan 'n verhaal over Oehoeboeroe begon.
Het was maar één regel, toen stopte de band definitief.
Nogmaals heel bijzonder, zijn stem in die bijna lege, witte aula..."

Helaas is op 29 november 2006 een einde gekomen aan het leven van de geestelijk vader van Paulus.
Paulus is nu een wees.
Ik koester de vele verhalen die ik 's avonds voor het naar bed gaan via de radio beluisterde. Paulus en Jean Dulieu zijn een belangrijk deel van mijn jeugdjaren.
Rust zacht Jan van Oort en hartelijk dank voor al die mooie verhalen.
Philip Bodenstaff

Als juf van groep 3, lees ik met heel veel plezier de avonturen van Kevertje Plop voor. Het is jammer dat zijn geestelijk vader is overleden, maar zijn boeken zijn voor eeuwig!! Bedankt hiervoor.
Tessa

In mijn gedachten zie ik mezelf weer met m'n oor tegen de luidspreker van de radiodistributie, helemaal opgaand in die prachtige verhalen. Jean Dulieu, bedankt voor heel veel fijne momenten.
Kees

Zondag hoorde ik van het overlijden van Jean Dulieu. Een groot tekenaar, verteller en schrijver.
Het is nu de taak, beter de eer, voor het Paulus Archief om zijn nalatenschap in leven te houden. Zelfs mijn dochtertje Noortje van 3 jaar, heeft plezier in de boekjes en de (radio)opnamen van Paulus.
Adieu, Dulieu.
Peet Schelling

Een droevig bericht om te horen dat de Rembrandt van de 20e eeuw is overleden. Opgroeien met het werk van Jean Dulieu was een waar genoegen.
Het tekenwerk van Van Oort verdient een plek in onze geschiedenis. Gelukkig zijn er nog veel liefhebbers.
Wawwa voor altijd!
Renze Koenes

Erg droevig dat Jean Dulieu is overleden, maar gelukkig kunnen wij altijd blijven genieten van de verhalen, de tekeningen, de stemmen en de beelden.
Jean Dulieu, bedankt!
Cornelis Drijfhout

Zo mag je hem toch noemen: de vader van Paulus. Nu is hij overleden. Daar word je stil van.
Ook ik ben opgegroeid met Paulus op de radio. Mooi was dat. De stemmetjes zitten voor altijd in mijn hoofd. Mooie tekeningen, spannende verhaaltjes. Alles door één persoon gemaakt: Jean Dulieu.
Blijf goed voor zijn nalatenschap zorgen!
Henriette

Jan van Oort – Jean Dulieu
1921-2006

Ik zette m'n Puch halverwege de De Genestetlaan aan de kant en trok hem aan het hoge stuur op de standaard.
De motor ging uit en de stilte suisde in m'n oren.
In de deuropening van het pittoreske huisje verscheen een vriendelijk kijkende, ietwat gebogen man met een pijp, die me binnenhaalde alsof hij me al jaren kende en me vervolgens een kop thee voorzette.
Toen ik een paar uur later weer op m'n knetterende voertuig klom, was ik voorzien van een prachtige tekening van Paulus de boskabouter, persoonlijk gekregen uit handen van Jean Dulieu.

Maar nóg meer indruk maakte het beeld dat ik deze middag van de man had gekregen. Dit was een kunstenaar, een creatieveling met een niet te stoppen drang naar het scheppen van nieuwe dingen. Iemand die voortdurend in z'n hoofd bezig was met zaken die z'n handen konden maken.

Gelukkig klikte het van beide kanten. Uit dat eerste bezoek ontstond een fijn contact tussen ons, al laat de correspondentie uit die periode – bijna 35 jaar geleden – zien dat het niet vanaf het allereerste moment gesmeerd verliep. Die eerste brief uit Soest begon immers met: *'Beste Marc, Michael, Meindert, of Membrecht,'* gevolgd door de verontschuldiging: *'Ik ben je voornaam kwijt.'*

Ik kwam vaker bij de familie Van Oort en koesterde me in de warme behaaglijkheid waarmee ik er keer op keer werd ontvangen. Ik was altijd welkom. En als mijn vrouw Wolterien mee wilde komen was het feest dubbel zo groot.
Alle keren dat ik bij ze langs kwam werd ik meegetroond naar het Koetshuis, waar Dulieu z'n werkruimte had, met de nadruk op wérk.

De één noemde hem tekenaar, de ander een schrijver, maar bovenal was Jean Dulieu een verteller

Een werkruimte met ladenkasten vol schetsen, tekeningen en aquarellen. Met boeken en tijdschriften. Met poppen en tal van mechanieken die kunstig langs elkaar konden bewegen door middel van scharniertjes, touwtjes, kettinkjes of andere slimmigheden.
Zijn vindingrijkheid was groot.

Of het nou over de natuur ging, over muziek of over andere zaken, Jan van Oort sprak altijd met grote overtuiging en nadrukkelijkheid, alsof iedereen over dezelfde kennis beschikte en bepaalde gedachten even logisch en vanzelfsprekend vond als hijzelf. Met name de mentaliteit van bepaalde mensen, de manier waarop men elkaar bejegende of de schade die aan de natuur werd toegebracht besprak hij met nadrukkelijke afschuw.

Hij leerde me veel in die tijd. Over Paulus, Terschelling, het orkest, uitgevers, maar ook over de Kunst met een grote K. Rijke momenten waarbij ik alle informatie als een spons opzoog. Toch maakte ik me daar wel eens zorgen over, want ik zag ook veel informatie verwaaien die ik graag had willen behouden.
Daarom schreef ik na ieder bezoek aan Van Oort in grote hanenpoten zo snel mogelijk alle feiten op die ik had onthouden, maar een week later kon ik de helft daarvan natuurlijk al niet meer ontcijferen. Tot mijn stomme verwondering kreeg ik niet veel later toestemming om bij mijn bezoeken een cassetterecorder neer te zetten en mee te laten draaien. Ik kan me geen groter vertrouwen voorstellen.

Van Oorts vertrouwen sprak ook uit het feit dat hij na een middagje praten het belang van het Paulus Archief inzag. En aanvaardde, want voortaan lag er bij ieder bezoek een stapel materiaal klaar dat anders misschien in de open haard was verdwenen. Dankzij zijn medewerking zijn tal van stukken (poppen, boeken, tekeningen en correspondentie) voor het nageslacht bewaard gebleven.

Wat mij al die jaren frappeerde is dat zijn tekenkunst nooit saai werd, hoewel het onderwerp zich altijd weer concentreerde op die ene boskabouter. Elke tekening die ik onder ogen kreeg had zijn eigen bekoring, functie, spanning. Telkens als ik op bezoek kwam kreeg ik nieuwe schetsen te zien, pentekeningen en kleurrijke aquarellen. En tekenfilm natuurlijk.
Trots toonde Van Oort me zijn zelfgebouwde filminstallatie en de tientallen cells, die klaar lagen om aan de speciale tafel ingekleurd te worden. Daar was eens te meer zichtbaar hoeveel werk deze man verzette en hoeveel werk hij al achter de rug had.
Een veelzijdig talent met een ongekende productie.

Alle verhalen die Van Oort, of Dulieu zoals u wilt, produceerde verschenen eerst als tekening. In schetsvorm, soms min of meer uitgewerkt. Maar de basis was zijn vertelkunst. Want zelfs bij het schetsen groeide er al een verhaal in zijn hoofd dat dan nog wel gekneed en uitgewerkt moest worden, maar toch 'een verhaal'.
De één noemde hem tekenaar, de ander een schrijver, maar bovenal was hij een verteller, in woord en beeld. En in al die verhalen beschreef hij de wereld zoals hij die zag. Met z'n hebbelijkheden en onhebbelijkheden, uitgebeeld en verwoord door al die wonderlijke karakters rond zijn boskabouter.
Met de groei van het Paulus Archief kwamen ook de vragen. De rollen raakten meer en meer omgekeerd, want nu was ik het die achtergronden belicht wilde zien of de herkomst van bepaald materiaal wilde weten. Soms kreeg ik die informatie, soms ook niet en een enkele keer werd ik zelfs terechtgewezen met opmerkingen als *'Maar dat weet jij toch veel beter dan ik'*, en daar had ik het mee te doen.

Hoe dicht Van Oort bij de natuur stond werd me heel duidelijk toen we een keer samen door de bosrijke omgeving van zijn huis in Soest wandelden.
Van kinds af aan hield ik van bossen, ik wist het verschil tussen een beuk en een berk, maar miste het inzicht, de diepte.
Rondwandelend met de schepper van Paulus wees hij me op het verschillen in de vorm van bepaalde bomen, de wortels, het takkenstelsel. Hij leerde me zien en onderscheiden.
'Kijk, die boom heb ik laatst nog in een Paulusverhaal getekend en die ook al een keer...'
Het zijn beelden die altijd weer terugkeren, zodra ik me in een bos begeef. Hij heeft me de bomen laten zien en daar ben ik hem nog altijd dankbaar voor.

Toen onze kinderen op het punt stonden geboren te worden, was het eigenlijk vanzelfsprekend dat we Jan van Oort vroegen of hij de kaartjes wilde tekenen. Het werden speciale prentjes, die precies vertolkten wat we voor elkaar voelden.
O, we hebben natuurlijk ook wel eens bonje gehad. Van Oort had een complex karakter en ik was niet de eerste die hij terecht wees. Ik heb me er nooit door laten afschrikken, ben

Mechanieken die kunstig bewogen door middel van touwtjes, kettinkjes of andere slimmigheden

naar hem teruggekeerd en heb geprobeerd uit te leggen waarom ik deed zoals ik deed. En vervolgens keerden de goede tijden terug.

Begin jaren negentig vroeg ik hem of ik de stripverhalen uit kon brengen die andere uitgeverijen links lieten liggen, omdat het strips betrof. Hij vond het prachtig, maar waarschuwde me wel te overdenken waar ik aan begon.
Ik heb dat gedaan en iedere nieuwe uitgave hebben we daarna samen gevierd. Met een goed gesprek en als afronding een glaasje whisky. Want ook daarin hadden we elkaar gevonden.

Hoewel hij in die tijd naar buiten deed voorkomen of zijn vroegere werk hem niet meer interesseerde, merkte ik keer op keer dat dat genuanceerder lag. We spraken nog steeds over de wereld van Paulus. Hij was geïnteresseerd in de dingen die ik deed en spelde ieder artikel dat ik schreef. Soms kreeg ik bij een bezoek aan Arnhem een Bouterbode van hem terug, omdat er een foutje in stond. Ik had dan bij voorbeeld twee cijfers van een jaartal verwisseld en dat had hij fijntjes gecorrigeerd.

De laatste jaren werd het stiller in huize Van Oort, ondanks het heftige geblaf van zijn trouwe metgezel. Geblaf dat ieder bezoek begeleidde tot het moment dat ik de autodeur dicht trok.
Het was vertederend om te zien hoe baasje en hond op elkaar waren ingespeeld.

De tijd leek hem steeds sneller te gaan, nu zijn pas vertraagde. Hij had dan ook een strakke dagindeling en was not amused als iemand die onaangekondigd verstoorde.
Maar tot het laatste toe bleef Jan van Oort de verteller. Op het einde van de dag, als de wandelingen waren gedaan en het eten was geregeld, trok hij zich met Balou terug op de bank en vertelde hem over hondjes die teveel schrokten, die te dik en te zwaar werden en daar weer veel te korte pootjes aan overhielden.

Jan van Oort, Jean Dulieu, de verteller, is heengegaan.
We zullen hem verschrikkelijk missen.

Dag Oom Jan.
Dag vader van Paulus.
Ik wens je een goede reis.

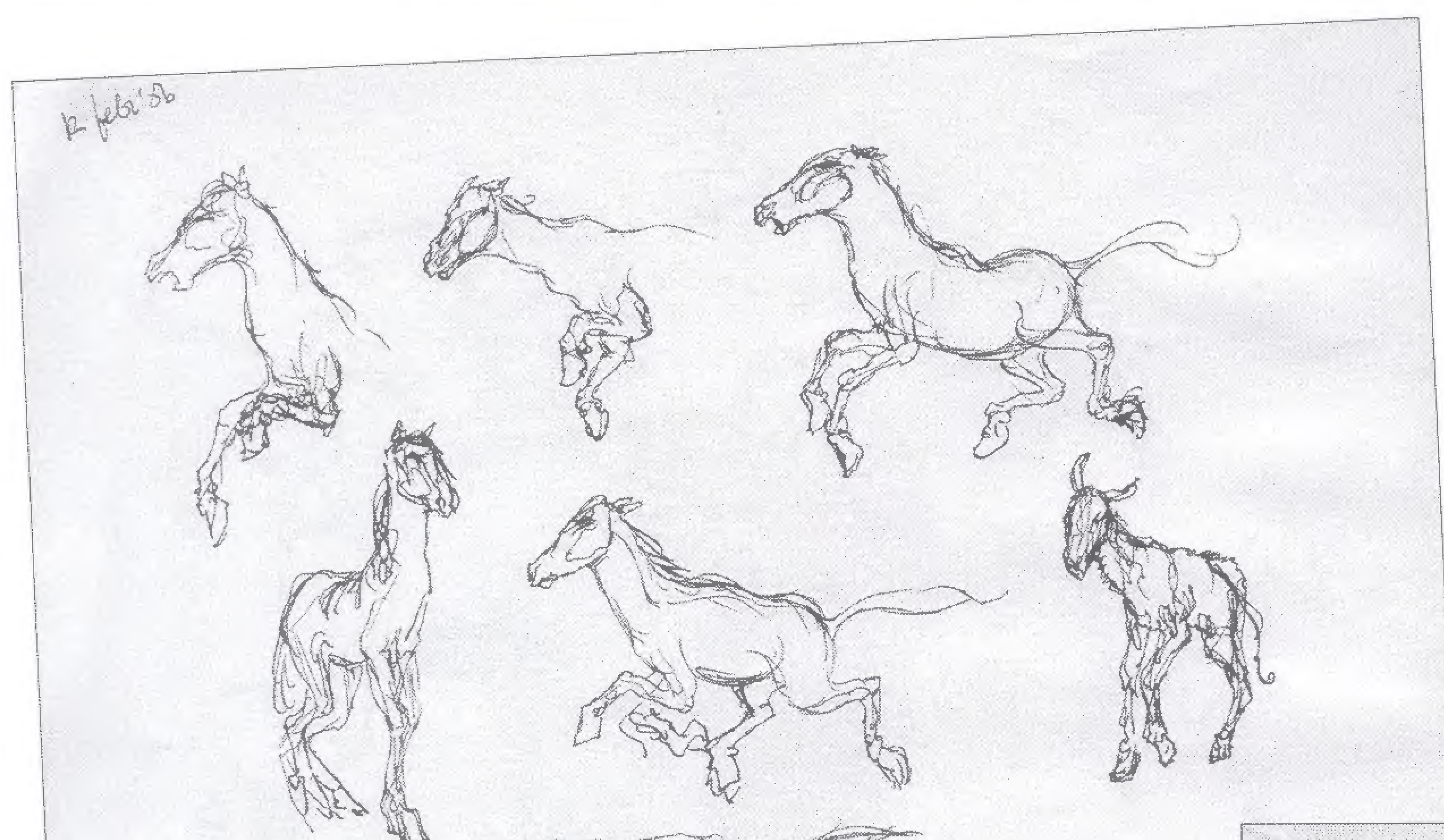
Maarten J. de Meulder

● *Onderstaande foto van Jan van Oort werd op 7 november j.l. door Anne Wolders in de bossen van Arnhem gemaakt.*

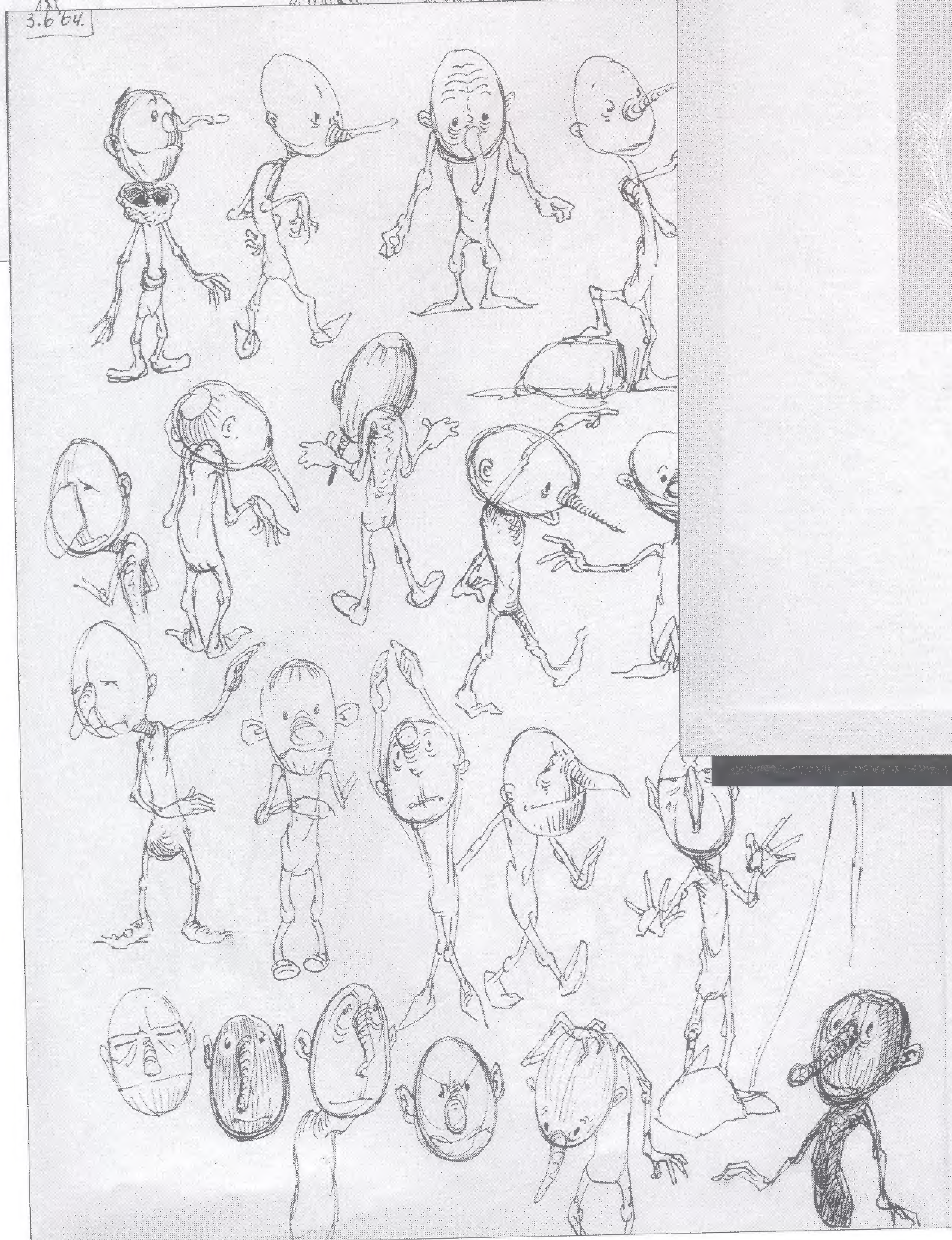

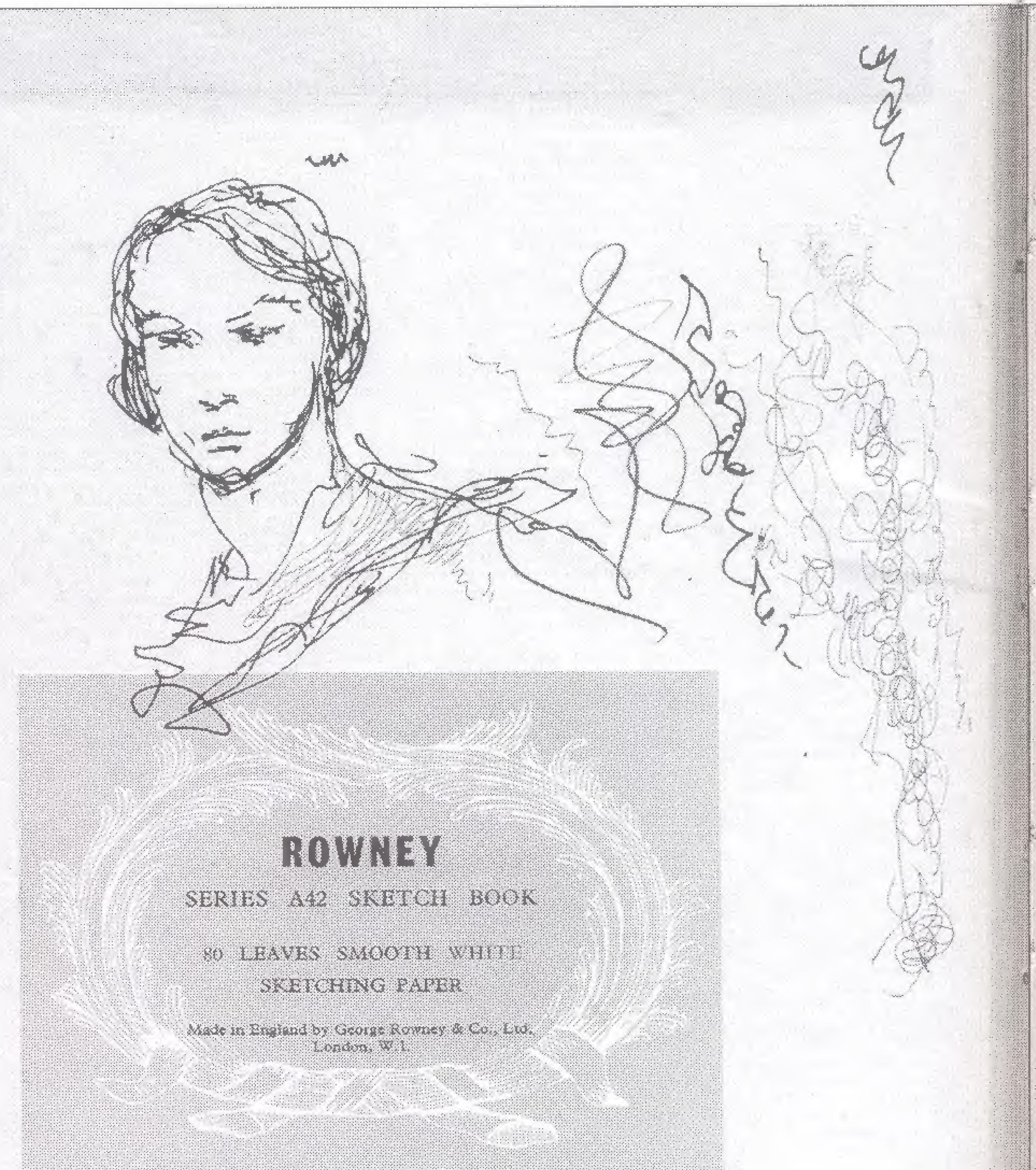
UIT DE SCHATKAMER VAN

Tekenen is een kwestie van talent en oefenen. Van heel veel oefenen. Dulieu deed het veertig jaar lang bijna dagelijks en het maakte niet uit of hij thuis was of onderweg. Zijn pen en potlood en een schetsboek waren altijd onder handbereik.
Zeer veel schetspagina's hebben allemaal dezelfde afmetingen, want hij maakt steevast gebruik van hetzelfde soort schetsboek, Rowney Series A42. Waarom veranderen als je het juiste papier eenmaal hebt gevonden?
De schetsboekpagina's bevatten tekeningen in zowel

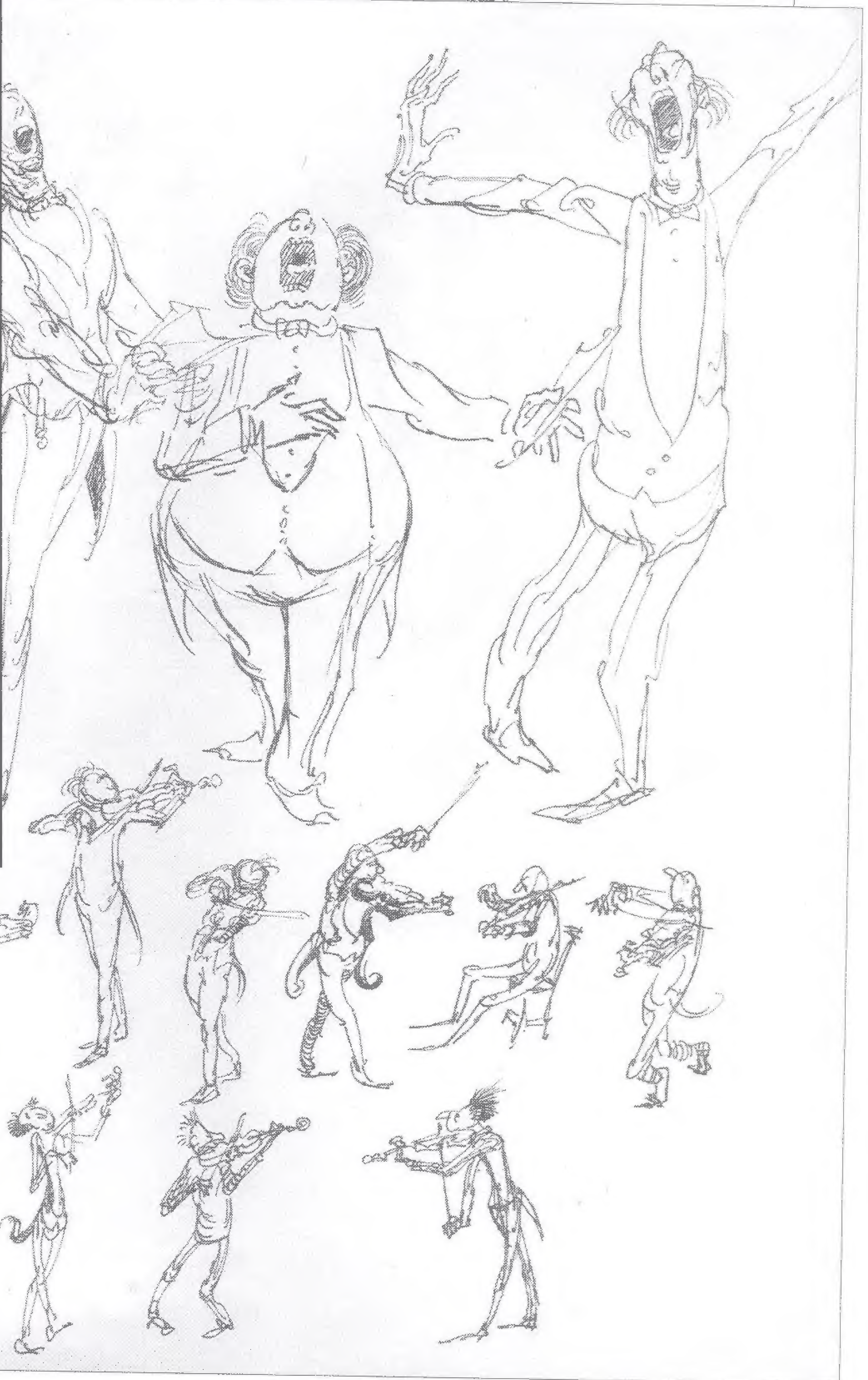
N HET PAULUS ARCHIEF (5)

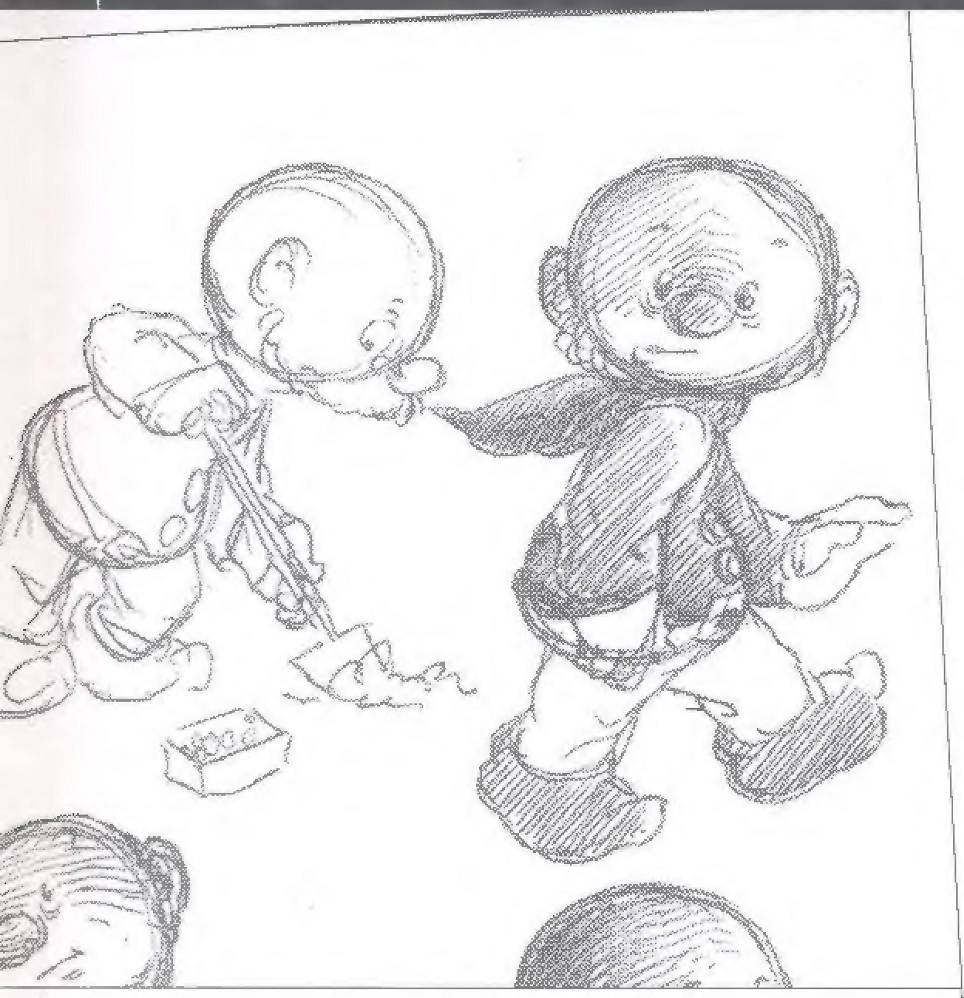
pen als potlood, studies en oefeningen, probeersels en voorzichtige ideeën. We komen uiteraard heel veel boskabouterscènes tegen, maar ook portretten van familieleden en van bekende personen, vakantieschetsen en het uitleven van frustraties in wrange grappen.

Daar waar de gedrukte boek- en tijdschriftillustraties ons het hoge niveau tonen van de kunstenaar Jean Dulieu, zo weerspiegelen de schetsboekpagina's de zoektocht van de mens Jan van Oort.

HULPSINTERKLAAS

Ik hoorde net het nieuws. Droef, veel sterkte. Wij zijn dit jaar voor het eerst de kinderen Paulus en de hulp Sinterklaas aan het voorlezen..

Arjen van der Leeuw

BOUWPAKKET

Het moet voor jou persoonlijk een groot gemis zijn dat Jean er niet meer is.
Je hebt mijn verhaaltje over het bouwpakketje van Paulus 'nog' niet geplaatst en ik laat je daar de vrije hand in. Toch was het in elkaar zetten van het bouwpakket, hoe cynisch ook, blijkbaar een afscheid en een begin tegelijk.
Een begin omdat Jean zijn schepping nu eenmaal altijd zal blijven bestaan en altijd bij kleine en grote kinderen (wij dus) ingang zal vinden.

Het is fijn dat jij Paulus levend wil houden en daar ben ik je enorm dankbaar voor. In mijn handen werd Paulus opnieuw geboren. Het werd een beetje mijn eigen creatie. Ik voelde me gewoon zomaar één met Paulus en gelijk ook met Jan. Zo kroop ik in Paulus zijn huid. Het was echt een hele belevenis.

Ik hoop dat je Paulus en Jan tot in lengte van dagen zult blijven uitdragen. Ik ben blij dat jij al die tijd Paulus hebt laten leven toen Jan het om gezondheidsredenen niet meer zo goed kon!

Ik ben Jan veel dank verschuldigd. Hij heeft het kind in mij wakker gehouden. Jou ben ik veel dank verschuldigd omdat je dat continueerde.

Rolf Breemes
Rijssen

BOUTERBODE #28-EXTRA

Wat een prachtig eerbetoon aan Jean Dulieu viel vandaag in de brievenbus. Kort na het verscheiden kwam ik in de diverse media je naam al tegen, maar deze Bouterbode doet hem meer recht dan de kleine stukjes in de kranten.

Het rare is dat ik me de afgelopen tijd al eens had afgevraagd of Jan van Oort nog wel in leven was.

Ik hoop dat je nog lang met de publicaties kunt door blijven gaan en zal met hernieuwd elan weer gaan voorlezen. Daar is het wel weer naar!

Frank van der Ploeg
Koog aan de Zaan

BOUTERBODE 29 – redactie: Maarten J. de Meulder – postadres: Dobbenwal 47, 9407 AD Assen – mailadres: bouterbode@paulusarchief.nl – drukwerk: De Marge, Groningen – abonnement: € 6,50 voor bode 26 t/m 30 op Postbank 3945495 tnv Uitg. De Meulder te Assen – of via het productoverzicht van de uitgeverij-website www.demeulder.nl – verantwoording Paulus-illustraties: © Jean Dulieu – ISSN 1388-2465.

EN ER IS NOG ZOVEEL MEER TE VERTELLEN...

In november publiceerde het stripinformatieblad *Stripschrift* de achtste aflevering van het Dulieu Dossier. Dit keer schreef Annette Wouters over het kleurgebruik van Jean Dulieu en illustreerde dat met een aantal prachtige voorbeelden. Vanaf de eerste voorzichtige prentenboekplaatjes uit 1945, die later in zwart werden nagetekend omdat het prentenboek uiteindelijk een dagstrip werd. Via een romantische aquarelstudie uit 1948, gemaakt op Terschelling. Tot en met de paginagrote schilderijen die tot de nok gevuld zijn met (aard- en eikel-) mannetjes , of met de leegte en rust van een oer-Hollands landschap. Absoluut een aanrader!

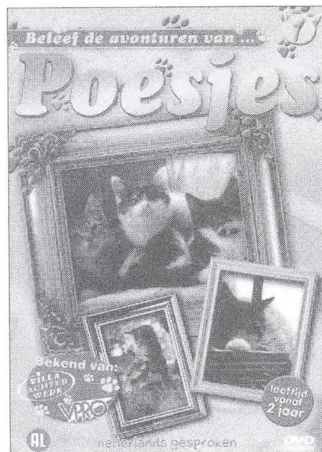
Stripschrift #380 kost 8,75 (incl. verzendkosten), over te maken op giro 9347590 t.n.v. Stripstift, Rotterdam o.v.v. Stripschrift 380.

• *Dulieu Dossier #8 in Stripschrift #380.*

Helden in Beeld
Het Letterkundig Museum in Den Haag exposeert originele tekeningen van illustraties uit meer dan 250 kinderboeken als Dikkertje Dap, Kikker, Pippi Langkous en natuurlijk ook Paulus de boskabouter. Wat er precies hangt kunnen we u op dit moment nog niet vertellen. Wel dat deze tentoonstelling met de titel *Helden in Beeld* nog voortduurt tot 26 augustus 2007. Volgende keer meer informatie.

Poesjes
Afgelopen jaar was hij nog te zien bij de VPRO, de succesvolle tv-serie *Poesjes*. Prachtige filmpjes, waarin jonge poesjes figureren in een wereld vol verwondering en avontuur. Alleen die begintune... Daarvoor maakte men gebruik van het nummer *Dance of an Ostracised Imp* van Curzon. En dat is nou net de muziek die eerder gebruikt werd als herkenningsmelodie van de radiohoorspelen van Paulus de boskabouter. Het zal wel als een grap bedoeld zijn, maar ík zou dit niet verzonnen hebben. De maker van de leader van deze filmpjes is grafisch ontwerper Piet Schreuders, bekend als uitgever van De Poezenkrant. Piet houdt zich wel vaker bezig met 'jasjes' – omslagen voor boeken en tijdschriften – en heeft daarbij heel wat hoogstandjes op zijn naam staan. Kennelijk vond hij het nodig om voor het jasje van *Poesjes* deze bekende tune van de radio naar de televisie over te hevelen, maar wat mij betreft had hij dat wel achterwege kunnen laten. Ik krijg een vreemd gevoel als ik de tune hoor en merk dat deze niet gevolgd wordt door de stem van Jean Dulieu. Maar misschien was dat precies zijn bedoeling.
Poesjes is via de VPRO op dvd verkrijgbaar, inclusief die tune van Paulus de boskabouter. U kunt het werk van Curzon natuulijk ook gewoon op cd aanschaffen (uitgave Marco Polo).

Regio 22
In Bouterbode #21 maakten we melding van de nieuwe Bouterbox van Disky, een dubbel-dvd met meer dan vier uur aan Paulus-filmpjes van Chanowski. Disky behoort tot een cluster bedrijven, de zogenaamde Hermans Groep in het Noordhollandse Hoorn, dat zich bezig houdt met import en distributie van onder andere cd's, video's, dvd's, boeken en games. Tot hun activiteiten behoort verder het multichannel platform (dat is een mond vol, maar zo noemen ze het zelf...) *Regio 22*.
Anders dan bijvoorbeeld AT5 of TV Noord-Holland zult u op dit kanaal geen nieuwsredactie vinden, maar zuiver vermaak. Heel veel kinderprogramma's, muziekfestivals en dagclips. En hier en daar een half uur nieuwsmagazine. Dat heet dan de formule van een familiezender. Men put daarbij uit programma's waarvan de Hermans Groep zelf de rechten heeft. En bij de kinderseries komt men dan al gauw bij De Fabeltjeskrant, Bolke de Beer en Paulus de boskabouter uit.
Voorlopig is het alleen nog De Fabeltjeskrant die op werkdagen wordt uitgezonden, maar Paulus staat voor de toekomst dus ook op de lijst.
Regio 22 is op de kabel te ontvangen in een groot aantal plaatsen in Noord-Holland (van Amsterdam tot Zijpe) en het Gooi. Woont u daar niet, dan bent u aangewezen op www.regio22.nl.

Met primer, lijm, verf en een heleboel geduld

VAN BOUWDOOS TOT BOSKABOUTER

Als je een kleurloze Paulus de boskabouter in onderdelen thuisgezonden krijgt, dan wil je hem zo snel mogelijk 'op je bureau' hebben. Maar waar moet je beginnen? Je hebt een hoofd, een tweetal armen, wat benen, een pijpje, een krukje en een voetstuk. En nu?

Ik begreep dat hij eerst maar eens in de primer moest. Kunststofprimer, en dat vond Paulus ook. "Niet te dik hoor," zei hij met een piepstemmetje, blij uit het donkere doosje te zijn bevrijd.
Voorzichtig werd overal een dunne laag primer op aangebracht, dat vervolgens een dagje moest drogen. Dat was de eerste stap.
Paulus lag daar in stukken en vond het allemaal wel best. Maar ik gunde mijzelf eigenlijk geen rust.

De volgende dag ging ik snel naar beneden om de geprimde Paulus te bekijken.
"Het gaat goed met mij, hoor Rolf," mijmerde hij. "Alleen voel ik me een beetje naakt en zo losjes overal."
Tja, dat snapte ik ook wel en dus ging ik meteen weer aan het werk. Eerst alle onderdelen lichtjes opschuren. Daar had mijn boskabouter overigens wel wat mee te stellen. Het kietelde nogal en hij schaterde het uit. Enfin, na het schuren werd het tijd om Paulus een beetje meer kabouter te laten worden. Daartoe maakte ik gebruik van een doos vol modelbouwverf, kwastjes, kleuren, lijm. Het werd tijd voor een lijmcessie. Dankzij de tweesecondenlijm kreeg het lijf weer bezit van twee armen en een onderlijf. Alleen het hoofd kon nog niet aan de romp worden bevestigd.
"Zielig, echt zielig," mompelde Paulus. "Jij begint bij mijn lijf en mijn hoofd laat je links liggen."
Dat was natuurlijk helemaal waar, maar ik wilde verder en snel ook. Ik bedacht me niet langer, pakte de verf en begon te mengen.
"Rood, kabouterrood," zei Paulus.
Potjandosie, dat werd mengen en mengen tot uiteindelijk de juiste kleur was gevonden.
"Nou, verven dan maar," zei het ongekleurde hoofd van Paulus dat naast me op tafel lag.
Dat werd dus verven tot zijn hesje rood zag zoals rood eruit moet zien bij een boskabouter.
Voor zijn broekje werd het heel erg lichtblauw. Dat vond ie mooi.

Toen ook dat broekje kleur had gekregen stamelde Paulus: "Het is allemaal wel mooi, maar mijn hoofd, mijn boskabouterhoofd, wat doe je daar mee?"
Zo'n ongeduldig mannetje. En ik maar werken om het allemaal echt mooi te krijgen. Dat hoofd moest gewoon nog even geduld hebben.

Na z'n hesje en z'n benen kwamen de schoentjes. Ook die werden mooi rood. Zijn riempje werd zwart en nu was het de beurt aan de knoopjes op zijn hesje en zijn riemgesp.
"Het moet wel erg mooi geel zijn, hoor," riep de boskabouter mij toe! Wat een kleine bemoeial... maar ook hij had een reden voor dit alles. Hij wilde weer Paulus worden!
De tweede dag was voorbij. "Ik vind het nog steeds niet leuk, hoor Rolf," klonk het wispelturig voordat ik naar bed ging.
"Het komt allemaal wel goed," zei ik tegen hem, "ga nu maar slapen."

Alles was goed opgedroogd de volgende dag. Ik was in mijn nopjes en Paulus ook.
"Hoi, Rolf," klonk het met een ietwat meer opgewekte stem. Ik zag aan zijn bleke hoofdje dat hij toch blij was met de kleurtjes die hij tot nu toe had gekregen.
"Vandaag begin ik met het krukje," zei ik tegen de alweer minder vrolijk wordende boskabouter. Hij kon niets anders doen dan afwachten.

In Bouterbode #25 maakten we melding van het nieuwe boskabouterbouwpakket van R.E.Mind Creations. Rolf Breemes stuurde ons nevenstaand verslag van zijn werkzaamheden.

Het werd een verfgebeuren van ver voor mijn tijd. Het krukje moest en zou oud lijken. Dat heeft uiteindelijk een dag werken gekost. Toch was Paulus er blij mee: "Het is prachtig, zo'n krukje wilde ik altijd al hebben."
Ik was er ook blij mee, aan het einde van dag drie.

Dag vier brak aan en het voetstuk kreeg kleur. Groen, in alle schakeringen, aardebruin en bloemetjesfleurig. Zo moest het worden en zo werd het ook. Mijn vriend liet een traantje bij het zien van al die natuurpracht. "Mooi, mooi," klonk het ietwat snotterig.

Op de vijfde dag heb ik zijn stoeltje vastgemaakt op het perkje. Gaatjes in de pootjes geboord, gaatjes in het perkje geboord. Schoefjes vastgelijmd in elk pootje en het krukje in de vier gaatjes van de aarde vastgelijmd.
Het zag er prachtig uit, al zeg ik het zelf. Ook werd zijn pijpje geschilderd, in mooi pijpjesbruin. Dat potje stond zomaar ineens voor me. 'Pijpjesbruin' stond er met priegellettertjes op. Het was zo gepiept. Het zo kleurloze pijpje kwam met deze kleur ineens tot leven. Van binnen gloeide de tabak...
"Het ruikt lekker, die pijptabak," zei een bedroefde Paulus aan het einde van dag vijf. "Ik heb er zo'n zin in, maar jij doet niets aan mijn hoofd."
"Morgen, Paulus, morgen komt de zwaarste klus," stelde ik hem gerust. "Een klus die ik met liefde zal uitvoeren." Ik heb hem met zijn geprimde kopje nog nooit zo zien glunderen.

Ik nam die ochtend zijn hoofdje op en keek hem aan. "Ben je er klaar voor, mijn jeugdvriend, mijn verhaaltjesvertellende boskabouter, mijn kinderdroom, mijn vriend uit een tijd dat ik nog zo klein was en jij er altijd was. Ik sliep als een roos na jouw avonturen.
Nu mag ik je inkleuren. Kleuren, zoals ik mijn 'kinderlijke ik' in mijzelf nog dagelijks inkleur.
Het werd een onderonsje tussen Paulusvriend en boskabouter. En zo kwam er leven in zijn hoofdje en werd het mijn echte kleine Boskabouter. Hij was supertrots en glunderde helemaal. Van baardje tot gefronste wenkbrauwen, van mond tot oor.
Nu was hij bijna klaar. Zijn handen kregen dezelfde kleur als zijn hoofd. Dat deed hem echt goed.

Op de laatste dag heb ik het kabouterhoofd op zijn romp gelijmd. Hij was weer Paulus!
"Zet me nu maar op mijn stoeltje," zei hij en zo geschiedde.
De lijmpot kwam er voor de laatste keer aan te pas, zijn brandende pijpje gleed in z'n hand en nu kon hij er echt van genieten.
"Prima Rolf, lekker pijpje," zei Paulus.
Na een weekje werken was hij klaar. Ik was er uitermate trots op.
Daar zat hij op zijn kleine stoeltje.
Z'n pijpje in de hand. Genietend van de natuur om hem heen.
"Dankjewel," klonk het toen ik 's avonds naar bed ging. "Mijn vader zou trots op je zijn!"
Voldaan ben ik gaan slapen. Denkend aan een lange tijd geleden, toen Paulus elke avond met zijn avonturen bij mij kwam en ze zo mooi aan mij kon vertellen.
Zo zit hij daar nu dagelijks bij mij thuis en houdt telkens in de gaten of ik nog wel een beetje zijn boskaboutervriend blijf!

Rolf Breemes

Kerstfeest in de Kabouterboom

DOOR JEAN DULIEU

„Dit is de mooiste avond van het hele jaar!" zei Oehoeboeroe, toen ze allemaal bij elkaar waren en Paulus de kaarsjes had aangestoken. Het kleine boskaboutertje had vuurrode wangetjes. Dat was van opwinding. Hij had zich dan ook wel erg ingespannen om de kabouterboom zo gezellig mogelijk te maken. Helemaal alleen had hij een grote, mooie kerstboom uit het bos gesleept, in zijn kamertje opgesteld en prachtig versierd. Dat is een heel werk voor zo'n klein kereltje. Daarna had hij zijn vuurtje flink opgestookt, zodat het lekker warm was in zijn boom en hij had een grote ketel chocolademelk gemaakt. Hij was nog maar nauwelijks klaar geweest, toen de eerste gasten al aan kwamen stappen door de sneeuw. Op het laatste moment hadden Paulus en Oehoeboeroe samen Gregorius moeten ophalen. Die dikke das lag natuurlijk weer lekker te slapen. Ze hadden hem met sneeuw moeten inwrijven om hem wakker te krijgen. Maar nu waren ze er dan ook allemaal. Er werd chocolademelk gedronken en aan kerstkransjes geknabbeld. Maar natuurlijk werd het pas echt Kerstfeest, toen ze allemaal in een grote kring om de boom stonden en kerstliedjes zongen. Niet dat het nu juist zo zuiver klonk, want geen van de dieren kon goed wijs houden. Sommigen zongen helemaal niet, die maakten alleen maar geluiden. Oehoeboeroe bijvoorbeeld riep steeds maar: „Oehoe" en dat komt eigenlijk in geen enkel kerstliedje voor. Salomo kraste met zijn harde ravenstem boven de anderen uit. Dat leek meer op het geschraap van een zaagmachine dan op een kerstlied. En wat Gregorius betrof, die zong wel, maar het waren Sinterklaasliedjes. Maar dat alles deed er eigenlijk niets toe. Want de hoofdzaak was toch dat ze allemaal erg gelukkig waren. „Ja," herhaalde Oehoeboeroe met een diepe uilenzucht, „dit is de mooiste avond van het hele jaar!" En daarbij wierp hij een dankbare blik op Paulus, die stond te stralen als een kerstkaarsje!

